

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 285/21
7.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Александре Спирковске, председника већа, Зорице Јовановић и Драгице Савелић Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Марко Јоксић, адвокат из Београда, 27. марта бр. 5, против тужених “Железнице Србије” а.д. из Београда, Немањина бр. 6, чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из Београда, Костолачка бр. 71, и “Инфраструктура железнице Србије” а.д. из Београда, Немањина бр. 6, ради исплате, одлучујући о изјављеним жалбама тужених против пресуде Првог основног суда у Београду П1 1321/20 од 28.10.2020. године, у седници већа одржаној 07.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 1321/20 од 28.10.2020. године у ставу један, три, четири и шест изреке и **ОДБИЈАЈУ**, као неосновани, тужбени захтеви тужиоца којима је тражио да се обавезу тужени да тужиоцу исплате, и то:

тужени “Железнице Србије” а.д, на име разлике у заради која је тужиоцу исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име топлог obroка:

- за месец мај 2014. године износ од 4.166.87 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2014. године па до исплате
- за месец јун 2014. године износ од 6.518,46 динара са законском затезно каматом почев од 15.07.2014. године иа до исплате
- за месец јул 2014. године износ од 6.559,26 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2014. године па до исплате
- за месец август 2014. године износ од 6.623.61 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2014. године па до исплате
- за месец септембар 2014. године износ од 6.393,44 динара са законском затезном

каматом ночев од 15.10.2014. године па до исплате
-за месец октобар 2014. године износ од 3.682,62 динара са законском затезном каматом почев од 15.11.2014. године па до исплате
-за месец новембар 2014. године износ од 1.282,45 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2014. године па до исплате
-за месец децембар 2014. године износ од 5.970,88 динара са законском затезном каматом почев од 15.01.2015. године па до исплате
-за месец јануар 2015. године износ од 5.699,97 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2015. године па до исплате
-за месец фебруар 2015. године износ од 4.570,64 динара са законском затезном каматом почев од 15.03.2015. године па до исплате
-за месец март 2015. године износ од 4.240,01 динар са законском затезном каматом почев од 15.04.2015. године па до исплате
-за месец април 2015. године износ од 5.011,41 динар са законском затезном каматом почев од 15.05.2015. године па до исплате
-за месец мај 2015. године износ од 3.012,73 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2015. године па до исплате,
-за месец јун 2015. године износ од 5.859,91 динар са законском затезном каматом почев од 15.07.2015. године па до исплате
-за месец јул 2015. године износ од 4.298,83 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2015. године па до исплате
-за месец август 2015. године износ од 1.540,65 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2015. године па до исплате;

тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д, на име разлике у заради која је тужиоцу исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име топлог оброка:

-за мееец јануар 2016. године износ од 5.863,48 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2016. године па до исплате
-за месец фебруар 2016. године износ од 6.121,31 динар са законском затезном каматом почев од 15.03.2016. године па до исплате
-за месец март 2016. године износ од 4.217,50 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2016. године па до исплате
-та месец април 2016. године износ од 4.729,23 динара са законском затезном каматом почев од 15.05.2016. године па до исплате
-за месец мај 2016. године износ од 6.483,00 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2016. године па до исплате
-за месец јун 2016. године износ од 3.977,76 динара са законском затезном каматом почев од 15.07.2016. године па до исплате
-за месец јул 2016. године износ од 1.794,09 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2016. године па до исплате
-за месец август 2016. године износ од 571,23 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2016. године па до исплате
-за месец септембар 2016. године износ од 6.745,37 динара са законском затезном каматом почев од 15.10.2016. године па до исплате
-за месец октобар 2016. године износ од 6.562,83 динара са законском затезном каматом

почев од 15.11.2016. године па до исплате
-за месец новембар 2016. године износ од 5.726,66 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2016. године па до исплате
-за месец децембар 2016. године износ од 7.743,35 динара са законском затезном каматом почев од 15.01.2017. године па до исплате
-за месец јануар 2017, године износ од 6.017,84 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2017. године па до исплате
-за месец фебруар 2017. године износ од 6.818,66 динара са законском затезном каматом почев од 15.03.2017. године па до исплате
-за месец март 2017. године износ од 4.204,77 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2017. године па до исплате
-за месец април 2017. године износ од 5.023,25 динара са законском затезном каматом почев од 15.05.2017. године па до исплате
-за месец мај 2017. године износ од 6.820,03 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2017. године па до исплате;

тужени “Железнице Србије” а.д, на име разлике у заради која је тужиоцу исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор:

-за месец мај 2014. године износ од 2.671,07 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2014. године па до исплате
-за месец јун 2014. године износ од 2.716,02 динара са законском затезном каматом почев од 15.07.2014. године па до исплате
-за месец јул 2014. године износ од 2.733,02 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2014. године па до исплате
-за месец август 2014. године износ од 2.759,84 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2014. године па до исплате
-за месец септембар 2014. године износ од 2.663,93 динара са законском затезном каматом почев од 15.10.2014. године па до исплате
-за месец октобар 2014. године износ од 2.714,75 динара са законском затезном каматом почев од 15.11.2014. године па до исплате
-за месец новембар 2014. године износ од 2.671,77 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2014. године па до исплате
-за месец децембар 2014. године износ од 3.011,63 динара са законском затезном каматом почев од 15.01.2015. године па до исплате
-за месец јануар 2015. године износ од 2.374,99 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2015. године па до исплате
-за месец фебруар 2015. године износ од 2.584,59 динара са законском затезном каматом почев од 15.03.2015. године па до исплате
-за месец март 2015. године износ од 2.591,12 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2015. године па до исплате
-за месец април 2015. године износ од 2.871,12 динара са законском затезном каматом почев од 15.05.2015. године па до исплате
-за месец мај 2015. године износ од 2.650,09 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2015. године па до исплате
-за месец јун 2015. године износ од 2.685,79 динара са законском затезном каматом почев од 15.07.2015. године па до исплате

-за месец јул 2015. године износ од 2.746,47 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2015. године па до исплате
-за месец август 2015. године износ од 2.696,13 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2015. године па до исплате;

тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д, на име разлике у заради која је тужиоцу исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор:

-за месец септембар 2015. године износ од 2.650,79 динара са законском затезном каматом почев од 15.10.2015. године па до исплате
-за месец октобар 2015. године износ од 2.662,35 динара са законском затезном каматом почев од 15.11.2015. године па до исплате
-за месец новембар 2015. године износ од 2.668,75 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2015. године па до исплате
-за месец децембар 2015. године износ од 3.100,30 динара са законском затезном каматом почев од 15.01.2016. године па до исплате
-за месец јануар 2016. године износ од 2.443,12 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2016. године па до исплате
-за месец фебруар 2016. године износ од 2.684,79 динара са законском затезном каматом почев од 15.03.2016. године па до исплате
-за месец март 2016. године износ од 2.761,46 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2016. године па до исплате
-за месец април 2016. године износ од 2.955,77 динара са законском затезном каматом почев од 15.05.2016. године па до исплате
-за месец мај 2016. године износ од 2.651,53 динара са законском затезном каматом почев од 15.06.2016. године па до исплате
-за месец јун 2016. године износ од 2.804,83 динара са законском затезном каматом почев од 15.07.2016. године па до исплате
-за месец јул 2016. године износ од 2.790,81 динара са законском затезном каматом почев од 15.08.2016. године па до исплате
-за месец август 2016. године износ од 2.737,14 динара са законском затезном каматом почев од 15.09.2016. године па до исплате
-за месец септембар 2016. године износ од 2.810,57 динара са законском затезном каматом почев од 15.10.2016. године па до исплате
-за месец октобар 2016. године износ од 2.734,51 динара са законском затезном каматом почев од 15.11.2016. године па до исплате
-за месец новембар 2016. године износ од 2.762,86 динара са законском затезном каматом почев од 15.12.2016. године па до исплате
-за месец децембар 2016. године износ од 3.226,40 динара са законском затезном каматом почев од 15.01.2017. године па до исплате
-за месец јануар 2017. године износ од 2.507,43 динара са законском затезном каматом почев од 15.02.2017. године па до исплате
-за месец фебруар 2017. године износ од 2.841,11 динара са законском затезном каматом почев од 15.03.2017. године па до исплате
-за месец март 2017. године износ од 2.878,26 динара са законском затезном каматом почев од 15.04.2017. године па до исплате
-за месец април 2017. године износ од 2.990,03 динара са законском затезном каматом

почев од 15.05.2017. године па до исплате
-за месец мај 2017. године износ од 2.841,68 динара са законском затезном каматом
почев од 15.06.2017. године па до исплате, као и да у име и за рачун тужиоца уплате
доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и
инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за
здравствено осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за
запошљавање на износе из става два и три пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима, садржано у ставу седам
изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1321/20 од 28.10.2020. године, и
ОДБИЈА, као неоснован, захтев тужиоца да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно
накнаде трошкове парничног поступка у износу од 105.060,00 динара, са законском
затезном каматом од дана извршности до исплате.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба туженог “Железнице Србије” а.д. у делу којим се побија
пресуда Првог основног суда у Београду П1 1321/20 од 28.10.2020. године у ставу два,
три, пет и шест изреке и у делу става седам изреке у односу на туженог
“Инфраструктура железнице Србије” а.д, као недозвољена.

Образложење

Ставом један изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1321/20 од
28.10.2020. године усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени “Железнице
Србије” а.д. да тужиоцу, на име разлике у заради која му је исплаћивана и заради која је
требало да му буде исплаћена, а на име топлог obroка, исплати, за период од маја 2014.
године до августа 2015. године, новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном
садржају.

Ставом два изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је
тражио да се обавезу тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. да тужиоцу, на
име разлике у заради која му је исплаћивана и заради која је требало да му буде
исплаћена, а на име топлог obroка, исплати, за период од маја 2014. године до августа
2015. године, новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом три изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени
“Инфраструктура железнице Србије” а.д. да тужиоцу, на име разлике у заради која му је
исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име топлог obroка,
исплати, за период од јануара 2016. године до маја 2017. године, новчане износе, у
вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом четири изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени
“Железнице Србије” а.д. да тужиоцу, на име разлике у заради која му је исплаћивана и
заради која је требало да му буде исплаћена, а на име накнаде трошкова за регрес за
годишњи одмор, исплати, за период од маја 2014. године до августа 2015. године,
новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом пет изреке одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. да тужиоцу, на име разлике у заради која му је исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор, исплати, за период од маја 2014. године до августа 2015. године, новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају.

Ставом шест изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. да тужиоцу, на име разлике у заради која му је исплаћивана и заради која је требало да му буде исплаћена, а на име накнаде трошкова за регрес за годишњи одмор, исплати, за период од септембра 2015. године до маја 2017. године, новчане износе, у вредности и са каматом, као у њеном садржају, као и да у име и за рачун тужиоца уплате доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање на износе из става два и три пресуде.

Ставом седам изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 105.060,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили тужени, из свих разлога предвиђених чланом 373 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11), и то тужени “Железнице Србије” а.д. побијајући је у целини, и тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. побијајући је, у смислу члана 386 став 1 Закона о парничном поступку, у ставу три и шест изреке, као и у ставу седам изреке у односу на овог туженог.

Жалба туженог “Железнице Србије” а.д. у делу којим се побија првостепена пресуда у ставу два, три, пет и шест изреке и у делу става седам изреке у односу на туженог “Инфраструктура железнице Србије” а.д. одбачена је, као неодзвољена, на основу члана 387 став 1 тачка 1, у вези члана 378 став 3 и члана 389 став 1 Закона о парничном поступку, јер овај тужени нема правни интерес за изјављивање жалбе у наведеном делу.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао:

-жалба туженог “Железнице Србије” а.д. је, у преосталом делу, основана и жалба “Инфраструктура железнице Србије” а.д. је основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у преиначујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, у преиначујућем делу ожалбене пресуде, тужилац је био у радном односу код туженог “Железнице Србије” а.д. од 01.11.1998. године, а дана 28.08.2015. године је закључио анекс уговора о раду са туженим “Инфраструктура железнице Србије” а.д, као послодавцем следбеником. Чланом 57 Колективног уговора “Железнице Србије” а.д. (“Службени гласник Железнице Србије а.д.”, бр. 4 од 24.03.2015. године) регулисано је да је у вредност радног часа за обрачун и исплату зараде укључена месечна вредност накнаде за исхрану у току рада и вредност 1/2 регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на 1 радни час, као и одредбом члана 5 Анекса Колективног уговора ЈП “Железнице Србије” од 08.08.2006. године. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака за економско финансијску област, који је обрачун извршио по ранијем Општем колективном уговору, наводећи да је од 01.01.2009. године топли оброк обрачуван у висини од 15% од просечне зараде у Републици, за регрес у висини од 75% од просечне зараде у Републици.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, закључак је првостепеног суда да су тужбени захтеви тужиоца садржане као у ставу један, три, четири и шест изреке ожалбене пресуде основани. Наиме, првостепени суд је нашао да тужени нису исплаћивали тужиоцу накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за годишњи одмор, имајући у виду да у конкретном случају ни уговор о раду, са припадајућим анексима, ни Колективни уговор туженог (Анекс бр. 4 Колективног уговора од 08.08.2006. године, Анекс бр. 7 Колективног уговора од 23.06.2014. године и Колективни уговор од 24.03.2015. године) не утврђују висину накнаде ових трошкова, већ је одредбом Колективног уговора, као општим актом, прописано да се они урачунавају у цену радног часа, а тужени није доставио структуру вредности једног радног часа, нити је на платним листићима тужених за спорни период послодавац исказивао топли оброк и регрес, при чему је првостепени суд нашао и да се у конкретном случају у погледу висине потраживања имају применити параметри из ранијег колективног уговора, која је утврђена у налазу и мишљењу судског вештака. Одлуку о камати првостепени суд је донео применом одредаба члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима.

Међутим, првостепени суд је, на правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право, због чега је ожалбена пресуда преиначена и тужбени захтеви одбијени, као неосновани, као у ставу један изреке ове пресуде.

Одредбама члана 118 став 1 тачка 5 и 6 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 24/05, са новелама) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то за исхрану у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин, и за регрес за коришћење годишњег одмора, а према ставу 2 тог члана висина трошкова из става 1 тачка 5 овог члана мора бити изражена у новцу. До измене (“Службени гласник РС”, бр. 75/14) овај члан је гласио да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то: за исхрану у току рада (тачка 5) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6).

Запослени, у складу са одредбом члана 104 став 1 Закона о раду, има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о

раду.

Зарада запосленог, према одредби члана 105 став 1 и 3 Закона о раду, састоји се од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца и других примања по основу радног односа, у складу са општим актом и уговором о раду. Под зарадом се сматрају сва примања из радног односа, осим примања из члана 14, члана 42 став 3 тачка 4 и 5, члана 118 тачка 1-4, члана 119, члана 120 тачка 1 и члана 158 овог закона.

Елементи за обрачун и исплату основне зараде и зараде по основу радног учинка, према одредби члана 107 став 3 Закона о раду, утврђују се општим актом.

Колективним уговором за “Железнице Србије” а.д. (послодавац претходник), објављеним у Службеном гласнику “Железнице Србије” а.д. 24.3.2015. године, чланом 57 став 1, 2, 3 и 4, прописано је да се вредност једног радног часа за обрачун и исплату зараде утврђује у складу са законом и другим актима, да се вредност једног радног часа за обрачун и исплату зараде може утврђивати квартално и шестомесечно, да је у вредност једног радног часа из става 1 овог члана укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора, сведена на један радни час, да је вредност једног радног часа за обрачун и исплату зараде утврђена пре ступања на снагу Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава (“Службени гласник РС” бр. 116/14), у нето износу од 73,84 динара, а да се, у складу са чл. 5 став 1 Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава, вредност једног радног часа из става 3 овог члана умањује за 10% и износи 66,46 динара нето. И претходни општи акт, како је наведено и образложењу ожалбене пресуде, регулисао је да је у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час.

Поштујући наведене законске одредбе, накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, за разлику од других трошкова из члана 118 тачка 1-4 Закона о раду, сматрају се зарадом, а право на њихову накнаду запослени остварује у складу са општим актом и уговором о раду. Када је у општем акту прописано да се у цену радног часа урачунава и вредност по основу регреса и за исхрану у току рада, тада запослени не може посебно остваривати накнаду ових трошкова, јер је то право остварио кроз вредност обрачунатих и исплаћених часова рада. Околност да висина регреса и накнаде за исхрану у току рада није вредносно исказана, јер се не може утврдити у ком проценту учествује у вредности радног часа, овде је без утицаја. Ово зато што Закон о раду, као матични закон у овој области, наведеним одредбама члана 118 став 1 тачка 5 и 6, предвиђа право запосленог на накнаду ових трошкова, али утврђивање услова, висину и начин исплате препушта аутономном регулисању, путем закључења колективног уговора, као општег акта, и уговора о раду. Када уговор о раду и колективни уговор, као општи акт, не утврђују висину накнаде ових трошкова, већ се општим актом одређује да се они урачунавају у цену радног часа, као елемента за обрачун основне зараде, запослени не може са успехом да тражи посебну исплату новчаних износа из ових основа, јер нема

одговарајућег колективног уговора, као општег акта и инструмента за њихову конкретну реализацију. Општи колективни уговор ("Службени гласник РС", бр. 22/97...31/03), престао је да важи 24.9.2005. године, истеком рока од шест месеци од дана ступања на снагу Закона о раду, у смислу одредбе члана 284 став 2 тог закона, а примена Општег колективног уговора ("Службени гласник РС", бр. 50/08, 204/08) у погледу ових права, прописаних одредбом члана 32 алинеја 6 и 7, привремено је одложена у складу са Споразумом о развоју социјалног дијалога, којим је одређено да ће датум почетка његове примене бити одређен посебним анексом Општег колективног уговора, како то произилази из члана 1 и 2 Анекса бр. 2 Општег колективног уговора ("Службени гласник РС", бр. 8/09), који у међувремену није закључен.

Из садржине наведених норми, произилази да у конкретном случају ни у посебним ни у општим прописима не постоји основ за остваривање права тужиоца на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за спорни период, јер нема одговарајућег колективног уговора по ком би то право могао остварити. Такво правно схватање заузео је и Уставни суд у одлуци Уж 2779/2009 од 8.9.2011. године, донетој по уставној жалби другог лица у сличној чињеничној и правној ситуацији.

Код изложеног, околност да висина трошкова за исхрану у току рада није вредносно исказана не представља разлог с позивом на који запослени може са успехом тражити исплату ових трошкова.

Из наведених разлога, ожалбена пресуда је морала бити преиначена, у ставу један, три, четири и шест изреке, и одбијени, као неосновани, тужбени захтеви тужиоца за накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, заједно са каматом, која, као акцесорно потраживање, дели судбину главног потраживања.

С обзиром на исход спора и успех странака у њему, преиначена је и одлука о парничним трошковима, садржана у ставу седам изреке ожалбене пресуде (решење), и одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова, као у ставу два изреке ове пресуде (решење). Туженима нису досуђени трошкови првостепеног и другостепеног поступка, имајући у виду да нису поднели захтеве у складу са одредбама члана 163 став 1, 2 и 3 Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога, на основу члана 387 став 1 тачка 1, члана 394 тачка 4 и члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Александра Спирковска, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**